

משיח עכשיו

ועד כתיבת "ס"ת - צבאות השם"
ע"י ועד רבני חב"ד באה"ק

הם, יכולים להציל את עמנו מאסון כבד. על כל ילד מוטלת המשימה, לשכנע את אביו ללכת לבית-הכנסת ולהניח תפילין, ולשכנע את האם להדליק נרות שבת.

אכן, מיבצע מסובך ביותר, הדורש מימון כבד. מהיכן יימצא הסכום הדרוש? הפיתרון הוא מקורי. המיבצע ממומן על-ידי הקורבנות עצמם. כל ילד קונה את אחת בספר תורה, במחיר דולר אמריקאי אחד. וכך כבר נאספו יותר מרבע מיליון דולרים - סכום מכובד ביותר.

מיבצע שטיפת-המוח נמשך בימים אלה, וזוכה להצלחה לא מעטה. האם לא יקומו אזרחי המדינה הנאורים וינסו למנוע את אובדנה של מדינת-ישראל החופשית?

יוסף לוי, בח"ם

שוטפי-המוח יוצאים לרחובות העיר, מכניסים את הילדים ומספרים להם בשיבוהו של הרבי מלובאביץ'. לכל ילד הם מעניקים תואר "חייל צבאות השם".

במחיר דולר אמריקאי אחד יכול כל ילד לקנות לו חלק בעולם הבא

וכי איזה ילד אינו רוצה להיות חייל? סיסמת הקרב היא: "אנחנו רוצים/רוצות משיח עכשיו". באיצטדיון העירוני נערך כינוס, שם מסבירים לילדים שהם, ורק

לקראי העיתונות הישראלית היתה הזדמנות לה-ציף, לאחרונה, לתוך עולמן של כמה כיתות הפועלות בארץ ומבטיחות למאמינים אושר וחיי העולם-הבא. כך למדנו על ההארייקרישנה, המהירשי יוגי, הכושים העיבריים ושאר כיתות של יהודים-משיחיים. משום מה, כימעט שלא עוסקים בכת המשיחית הגדולה ביותר בארץ - תנועת חסידי חב"ד. הגורו שלהם יושב בק"ק ניו-יורק, וחלק ממאמיניו ועושי דברו מסתופפים שם בצילו. אך הוא מעוניין בארץ-ישראל דווקא, ולכן שלח את צבאו אלינו.

הפלישה התחילה בצורה תמימה למדי. טנק המיבי-צעים נחת על אדמת הקודש, והחסידיים החביבים ניסו לשכנע עוברים ושבים להניח תפילין ולקרוז ברכה. הם גם טרחו להודיענו מה זמן כניסת השבת. למיבצעים אלה היתה השפעה מעטה, ולכן הוכנס השימוש בכוח. החסידיים התחילו לעצור אנשים ברחוב ולגרום בכוח אל דוכן התפילין, ואף איימו במיני עונשים משונים על הסרבנים ובשלילת המקום שלהם בגן-העדן.

אך גם על כך לא היתה תפארתם. הם הבינו שעל החברה הישראלית אי-אפשר לחשתלט על-ידי השפעה מבחוץ, והחלו להשתלב במישור הפוליטי. הם הטיפו לתורת ארץ-ישראל השלמה, ולחזרה לשורשיה. אך גם כאן לא הצליחו להגיע להישגים. התחרות היתה רבה.

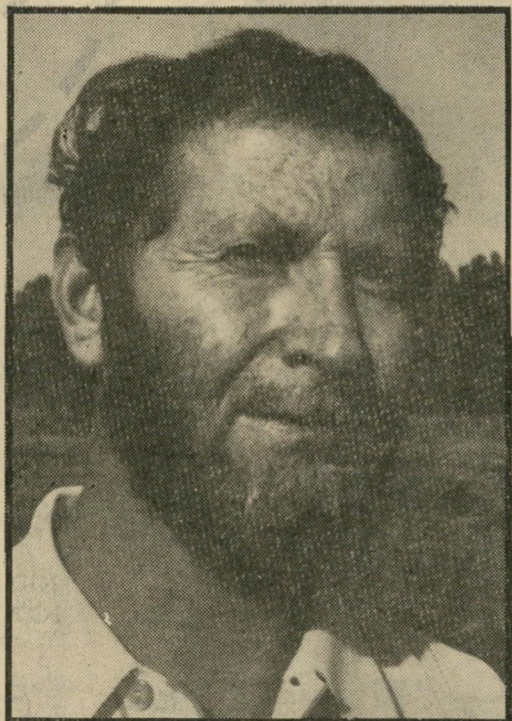
כאשר נוכחה מועצת המילחמה לדעת, שאינה יכולה להשתלט על החווה, החליטה לחשתלט על העתיד. במרכז המיתקפה החדשה, הנערכת בימים אלה ממש, עומד ניסיון שטיפת-המוח הגדול ביותר בהיסטוריה. המוחות הנשטפים הם מוחותיהם של מיליון ילדים ישראלים. בכל עיר הוקם בית חב"ד - מיסיון במה-דורה חסידיית.

כאשר הגויים הולכים לקלפי

שנת 1981 נכנסה לעולם בסימון של בחירות מוקדמות והתפטרויות (מרצון) של ראשי-ממשלות. אלא שראשי-ממשלות לא מתפטרים לליכוד מהר. בחירות מוקדמות - כן. אם ארבעה חודשים מתוך ארבע וחצי שנים זה נקרא "מוקדם", אז כמו שאומרים: "מוטב מוקדם מאשר לעולם לא".

בנורבגיה התפטר ראש-הממשלה בגלל שהרגיש כי מחלתו מונעת ממנו להמשיך ולתפקד. בספרד התפטר ראש-הממשלה יום קודם לכן, בגלל ביקורת שהוטחה נגדו. בדרום-אפריקה הוכרז על בחירות בטרם עת, מכיוון שדרום-אפריקה ה"ענייה" לא יכולה להרשות לעצמה מערכת בחירות המתמשכת על פני תקופה ממושכת מדי. לכן תארך שם מערכת הבחירות חודשיים וחצי. לישראל, בעלת העושר הבלתי-מוגבל, יש אפשרות (לדעת מיספר מוגבל של מוגבלים בעלי סמכויות) לקיים מערכת בחירות יקרה, ארוכה, בזבזנית ומשמית, צה, הנמשכת כימעט חצי-שנה.

אפשר גם אחרת. תיתכן גם מערכת בחירות קצרה, עניינית, לא יקרה ביותר. ועוד פרט "קטן", אך חשוב ביותר: מערכת בחירות שלא ניתן לשחד בה או לזייף. ממש בלתי-אומן! המדובר הוא בדמוקרטיה צפונית מרובת-מפלגות - דנמרק, שידעה בעשור של שנות השבעים לא פחות מחמש מערכות בחירות בטרם-עת, ל"פולקטינג", הוא הפרלמנט הדני. ראש-המשלה מכריז על בחירות בטרם עת, בתאריך שאינו מאוחר יותר משלושה שבועות אחרי תאריך ההכרזה. בתוך תקופה זו מתחילה ומסתיימת מערכת הבחירות! מחשב מירשם התושבים מעודכן כל העת, ולחיצה על כפתור פולטת כרטיסי-בוחר לכל בעלי זכות הבחירה עד יום הבחירות ממש. תוך עשרה ימים מקבל כל תושב את כרטיסו, עליו מסומן שמו ומקום הקלפי שלו. הזדהותו ביום הבחירות נעשית על-ידי מסירה - בעל-פה - של מיספרו האישי (זה מה שקרוי בישראל מיספר תעודת-הזהות) לוועדת-הקלפי והשוואת נתון זה עם מה שרשום בוועדת-הקלפי. ואז נמסר לידו פתק בחירות אחד, לעיתים ארוך, ועליו רשומות

כל המפלגות, המועמדים וסימניהן. כל אשר עליו לעשות הוא להיכנס לתא הקלפי, לסמן איקס ליד שם המפלגה או המועמד העדיפים בעיניו, לקפל את הפתק ולשלשלו לקלפי. לא אלפי פתקים, פתקים פגומים ופתקים חסרים, לא החבאת פתק בחזייה, ושאר מגרעות שבשיטה, שלפיה צעדו אזרחי ישראל תשע פעמים לקלפיות, ושלפיה יצעדו גם בפעם העשירית.

במערכת הבחירות עצמה מתרכזות המפלגות בעת-ברת המסר שלהן - הישגים ומצע - ולא בהשמצת יריבים מרוב רדידות עצמית. אמצעי-התיקשורת מעמי-דים זמן שווה לרשות המפלגות (והן, כמו בישראל,

אינן מעטות; בבחירות האחרונות, באוקטובר 1979, השתתפו 12 מפלגות ורשימות!).

במחשני המפלגות מאוכסנים שלטי-קרטון ממערכות הבחירות הקודמות, שלטים שישמשו גם במערכות הבחירות הבאות. שכן לא יעלה על דעת איש לחבל בתעמולה של מפלגות יריבות. שלטי-קרטון אלה מוצגים במדים בחוטים (!) לעמודי חשמל וגדרות, מתחננים באוזני הבוחר הפוטנציאלי שישים את האיקס ליד המפלגה (או המועמד שתמונתו במודעה).

לבוחר הישראלי, למוד מילחמת-בחירות מרה ומ-

בישראל, בעלת העושר הבלתי-מוגבל, יש אפשרות למערכת בחירות יקרה, ארוכה, בזבזנית ומשמית

תישה, נראית מערכת בחירות שלווה כזו כמשהו שלא מן העולם הזה, משהו תמים, והייתי מוסיף: משהו שיש בו תרבות ואיכות-חיים. לדנמרק אין חנוך סמית, אך בכל זאת מעבירה הטלוויזיה בלילה של סגירת הקלפיות את תחזית התוצאות דקות ספורות אחרי סגירת הקלפי האחרונה. המחשב עושה עבודה נאמנה ומדהימה בדיוק שלה. התוצאות הסופיות נודעות כשלוש שעות אחרי סגירת הקלפיות. מייד לאחר מכן מתאספים מנהיגי המפלגות לסיכום בפני מצלמות הטלוויזיה - ליקוק פעעים בפומבי או שימחה של נצחון.

מן הראוי להדגיש שאפילו תיכנן הבוחר להיעדר מארצו ביום הבחירות, פתוחה בפניו האפשרות להצביע - אם בדואר ואם בשגרירות ארצו בנכר. עוד ברצוני להדגיש, שאין הסעה של מפלגות לקלפיות. אלה הנוקקים לסיוע כדי להגיע לקלפיות, ומתקשים בכך, זוכים להסדר מטעם המדינה. ואגב, למרות קדושת הדמוקרטיה בדנמרק אין יום הבחירות בבחינת שבתון יקר-ערך. ואלה המבקשים לעזור למפלגתם מוותרים פשוט על שכרם. קל ופשוט, והעיקר - זול ונקי.

עלי כהן, דנמרק